

1336

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΕΓΡΙ ΚΑΠΟΥ

ΙΣΤΑΝΠΟΥΛΑ

1950

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΕΓΡΙ ΚΑΠΟΥ

ΙΣΤΑΝΠΟΥΛΑ

1950

Η ΕΝΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΓΡΙ-ΚΑΠΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

1. Ὀνομασία.
2. Ἐκκλησία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης «Σούδας».
3. Σωζόμενα κειμήλια.
4. Τὸ Σχολεῖον.
5. Τὸ Φρενοκομεῖον.
6. Τὸ Νεκροταφεῖον.
7. Ἀδελφότητες.
8. Ἀγιάσματα.
9. Ἀνέκδοτα Ἐγγράφα.

—Φωτογραφίαι ληφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ
Κου Δ. ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ
Φωτογράφου τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς—

ΟΝΟΜΑΣΙΑ

Εἰς τὴν πλέον ἀπομεμακρυσμένην συνοικίαν τῆς Πόλεως, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ὑψώνοντο τὰ περίφημα ἀνάκτορα τῶν Κομνηνῶν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς μεγαλόχαρης Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν, ἀνεπτύχθη μετὰ τὴν ἄλωσιν ἡ πολυανθρωποτάτη ἐνορία, ἡ γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Ἐγρί-Καποῦ» ἢ τῆς «Σούδας».

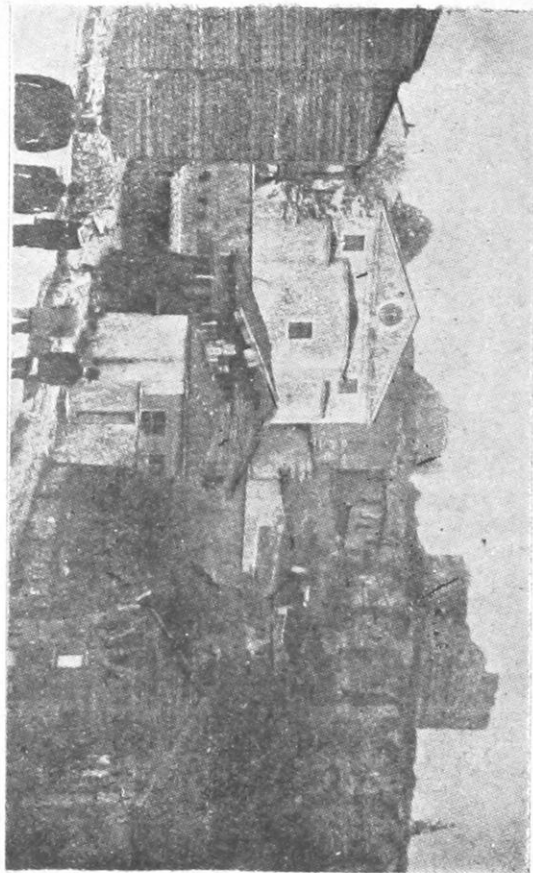
Ἡ Τουρκικὴ ὀνομασία Ἐγρί-Καποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν γειτονικὴν πύλην τῶν χερσαίων τειχῶν. Κατὰ πόσον ἡ πύλη αὕτη εἶναι στραβὴ ἢ ὄχι ἄς ἀποφανθοῦν οἱ ἀρχιτέκτονες. Πάντως ἡ πύλη αὕτη οὐδὲν ἄνταποκρίνεται μὲ τὸν βασικὸν κανόνα τῆς Βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς περὶ πυλῶν, διότι οἱ Βυζαντινοὶ ἐτοποθέτουσαν τὰς πύλας ἐπὶ τοῦ τείχους εἰς ἴσην ἀπόστασιν μεταξὺ δύο πύργων διὰ νὰ τὴν προστατεύσουσαν. Ἐδῶ ἡ πύλη εὐρίσκειται πολὺ πλησίον πρὸς τὸν ἓνα πύργον ἐξ οὗ πιθανῶς καὶ ἡ ὀνομασία Ἐγρί-Καποῦ. Κατὰ τὴν γνώμην μας ἡ πύλη αὕτη εἶναι Τουρκικῆς κατασκευῆς. Οἱ Βυζαντινοὶ χρονογράφοι ἀναφέρουν ὅτι ἐκεῖ που ὑπῆρχεν πύλη μὲ τὸ ὄνομα Καλλιγαρία.

Ὁ Ἄ. Πασπάτης εἰς τὰς Βυζαντινάς του Μελέτας, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐρμηνησίαν τῆς ἐπωνυμίας

«Σούδας» επικαλεῖται τὸν Φραντζῆν καὶ τὸν Κανανὸν (15ος αἰών), οἱ ὁποῖοι τὴν «σοῦδαν» ἐθεώρουν ὡς ἀνυπέρβλητον πρόσκομμα κατὰ τὰς ἐφόδους τῶν ἐχθρῶν. Καὶ ὁ τόπος τοῦ Ἐγρι-Καποῦ εἶναι μὲ ὅλην τὴν ἀνωτέρω σημασίαν τῆς λέξεως «Σούδα» — δυσμάχητον-φρούριον, ἀπὸ τοῦ Τεκφούρ σαράϊ μέχρι τοῦ Ἀϊβάν σαράϊ. Καὶ κυρίως τὸ μέρος τοῦ Ἐγρι-Καποῦ, ὅπου εὐρίσκονται αἱ φυλακαὶ τοῦ Ἀνεμαῖ, οἱ πύργοι τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὰ τείχη τοῦ Μανουὴλ Κομνηνοῦ, ἦσαν πράγματι ἀκατάβλητον φρούριον.

Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἐδῶ μετώκησαν ἐκ Σούδας τῆς Κρήτης μετανάσται καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτοὺς ἐδόθη ἡ ὄνομασία εἰς τὸν τόπον. Ἐδῶ σώζονται εἰσέτι αἱ «Φυλακαὶ Ἀνεμαῖ» εἰς τὰς ὁποίας, εἶχεν ἐγκλεισθῆ καὶ ὁ ἐκ Κρήτης Ἀνεμαῖς ἐπὶ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ (1081—1118). Ἐὰν τότε μαζὶ μὲ τὸν Ἀνεμαῖν εἶχον μεταφερθῆ καὶ κατόκησαν εἰς τὸν τόπον καὶ ἄλλοι ἐκ Κρήτης ἄποικοι δὲν εἶναι ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένον. Ὁ Πορθητῆς μετέφερεν εἰς τὴν Πόλιν ἀποίκους ἀπὸ τὸν Καφῶν, τὴν Καραμανίαν, τὸ Ἀκσαρόν, τὸ Ἄργος καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη· ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μετέφερεν ἐκ Σούδας ἀποίκους διότι ἡ Κρήτη τότε ἐνετοκρατεῖτο. Πάντως ἡ μέχρι σήμερον διασωζομένη εἰς τὴν ἐνορίαν παράδοσις, ἀναφέρει ὅτι ἡ Σούδα τῆς Πόλεως ἀποτελεῖ ἀποικισμὸν ἐκ Κρήτης. Ἡ παράδοσις αὕτη μᾶς συνδέει ἀναμφιβόλως μὲ τὸν Ἀνεμαῖν.

Ἡ ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Σούδας καὶ τὸ ἀγίασμα τοῦ ἀγίου Νικήτα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΠΗΓΑΙ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἀρχαιοτέρα πηγή διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἐνορίας τῆς Παναγίας τῆς Σούδας εἶναι ἡ «Νομικὴ Συναγωγὴ» τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου (Μ. Γεδεών Ἐκκλησίου Βυζαντινῶν ἑξακριβούμεναι Πόλις 1900 σελ. 21).

Ἐκεῖ ἀναφέρονται — κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κρητικοῦ πολέμου — οἱ κατὰ τὸ ἔτος 1649 κιουρεκτζίδες (ἔρεται—κωπηλάται—τοῦ στόλου), εἶδος φόρου ὁ ὁποῖος κατενεμήθη εἰς τὰς ἐνορίας τῆς Πόλεως, Γαλατᾶ καὶ Χωριῶν, πρὸς πληρωμὴν.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπὸ τοῦ Πορθητοῦ καὶ τῆς κατοχυρώσεώς του διὰ τῶν Προνομίων, δὲν ἔπαυσε νὰ ζῆ ἄρμονικὰ μὲ τὸ κράτος καὶ νὰ ἐρχεται ἀρωγὸν εἰς τὰς οἰκονομικὰς, πνευματικὰς καὶ ἄλλας ἀνάγκας του. Ἀπόδειξις οἱ φόροι, οἵτινες τῇ ἐπιστάσει τοῦ Πατριαρχείου πάντοτε ἀπετέλλοντο εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Ταμεῖον. Τὸ δημοσιεύμενον ἔγγραφο (ὑπ' ἀριθ. 6) τοῦ 1898 τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου καθὼς καὶ οἱ Κιουρεκτζίδες, οἵτινες ἔξακολουθοῦν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος (Κατάστιχον ἐνορίας Τζιβαλίου) μᾶς πείθουν περὶ τούτου.

Οὕτω κατὰ τὸ 1649 ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ «ἡ ἐνορία Ἐγρί-Καποῦ Παναγίας Σούδας τρία κάρτα». Εἰς χειρόγραφον ὑπ' ἀριθ. 27 τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Παναγίου Τάφου (Μ. Γεδεών, αὐτόθι σελ. 23) ὑπάρχει :

«Κατάστιχον τῶν γερῶν Κιουρεκτζίδων, ὅπου συνίζονται ἀχπγ'. (1683) Φεβρουαρίου ιγ'.».
 Ἡ ἐνορία τοῦ Ἐγρίκαπι Κιουρεκτζῆς ἕνας καὶ κάστο μισό. Χωριστὰ μνημονεύονται
 καὶ Κουτεία τοῦ ἁγίου Τάφου ἐκτὸς τῶν ἐχόντων ἔξωθεν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. «εἰς τὸ Ἐγρίκαπι ἢ Παναγία Σοῦδα».

Ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἁγίας τραπέζης τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἡ ἔξης ἐπιγραφή :

«Καπικεχαγιάς βλαχίης υἱὸς Θάνου Γεώργιος Σῶτερ σοι τόνδε προσφέρει λίθον, τυποῦντα τοῦ σφραγισθέντος τάφου ὃ ἴλαθι δοὺς ἀμπλακημάτων λύσιν α. ψ. κ. (1720).

Ἄνωθι τῆς πύλης τῆς σημερινῆς εἰσόδου ἀναγινώσκει κανεὶς τὴν ἐκ βάρων ἀνακαινίσιν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκχωρήσεώς της εἰς τὰ Νοσοκομεῖα Βαλουκλῆ. (Δεκέμβριος 1815 Ἑλλην. Φιλολογ. Σύλλογος Τομ. ΚΑ'. σελ. 79).

Ὁ ναὸς τῆς ἀειμνήστου κόρης
 ἐν ᾧ προδήλως ἡ Θεοῦ σκηνοὶ χάρις
 ἐν ᾧ τάτ' ἄλλα ἐξελαύνεται πάθη
 καὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἡ πικρία

ἄμισθον ὄντως ἱατροῖον τυγχάνων
 νεὸς Σιλωάμ πᾶσι τοῖς ἀφιγμένοις
 μέλλων ἐρείπειν καὶ ὑπείξειν τῷ χρόνῳ
 νεῦσαι γαληνῇ τοῦ ὑπεριάτου κράτους
 νῦν αὐ ἐπεσκεύασαι ἐκ βάρων ἀπαξ
 ἐν ᾧ προθύμως πᾶς ἕκαστος εἰσφέρει
 τῶν εὐσεβούντων ἄτ' ἂν ἦ σφίσι σθένος
 ζηλόν τε θεῖον ὃς τανῦν Πατριάρχης
 Κύριλλος ἡμῖν καὶ συναρωγὴν ἄκραν
 ὁ τοῦ κράτους ὢν νῦν Διερχομῆς μέγας
 ὁ Ἰάκωβος, Ἀργυροπούλων γένους
 πρὸς τοὺς δὲ μνήμης ἀξιούσθων εἰκότως
 ἀνθ' ἧς ἔδειξαν ἐμμόνου συνεργίας
 καὶ Ἐπίτροποι οἱ τῶν νοσοκομείων
 σὺν οἷς ἅπαντες τοῦ γένους συναινέσει
 ἔρξεται οὗτος ὥσθ' ἐν εἶν' ἀμφω αἰεὶ.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1816 Ἰανουαρίου 1.

Μεταγενεστέρα ἐπιγραφή ἄνωθεν εἰκονοστασίου εἰς τὸ μέσον :

«Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ λεποιθότων, στερέωσον Κύριε, τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτίσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι. 1851».

«Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία ἀνεδείχθη ἅπαντας φωταγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς ἐν ᾧ ἐστῶτες κραυγάζομεν τοῦτον τὸν οἶκον στερέωσον, Κύριε. Δ/βρίου 16.

Ἐκατέρωθεν ἀριστερά: Σκηνή, ἢ λεγομένη «Α-

για Ἁγίων» δεξιά: Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή.

Σχετικὸν μὲ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ναοῦ εἶναι καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. (3) δημοσιευόμενον Πατριαρχικὸν γράμμα τὸ σχετιζόμενον μὲ τὰ στασίδια τοῦ γυναικωνίτου.

Περίφημον εἶναι τὸ φερμάνιον τὸ ὁποῖον ἐξαπελύθη τὸν Αὐγουστον 1850 ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Μετζήτ δια τὴν ἀνακαινίσιν τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν εὐαγῶν καθιδρυμάτων τῶν εὑρισκομένων ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ Ναοῦ, ὡς τοῦ Σχολεῖου, τοῦ Φρενοκομείου, τῶν Παπαδικῶν Κελλίων καὶ ἄλλων. Τὸ φερμάνιον τοῦτο σώζεται καὶ εἶναι πολλαχῶς σπουδαῖον.

Ἄλλη ἐπιγραφή διατρανώνει τὸν ζῆλον τῶν νέων Πέρα καὶ Γαλατᾶ, οἵτινες θεῖω ζήλω κινούμενοι συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀνακαινίσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ πατριαρχείας Βενιαμίν Α΄.:

«Ὁ ἱερός Ναὸς οὗτος καὶ τὸ ἱερὸν ἁγίασμα ἀνακαινίσθησαν ὑπὸ Φιλανθρωπικοῦ Ὁμίλου Νέων Πέρα, Γαλατᾶ ἐκ δωρεῶν Φιλανθρώπων ἐν ἔτει Σωτηρίῳ 1946, 17.2.46».

ΣΩΖΟΜΕΝΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

1). *Εἰκὼν Παναγίας* (Τέμπλου) ἀμφιπρόσωπος (113 Χ0,68). Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι τύπου Ὁδηγητρίας πολὺ ἐφθαρμένη καὶ ἀδεξιῶς ἐπεσκέυασμένη.

Ἡ εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Σούδας.

Τὸ ἀρχικὸν ἔργον ἀνάγεται ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Παλαιολόγων. Ἡ εἰκὼν φέρει ἀργυρᾶν ἐπένδυσιν τοῦ ΙΗ'. ἢ ἀρχῶν τοῦ ΙΘ'. αἰῶνος πολὺ καλλῆς τέχνης. Ἡ ὀπισθία ὄψις παρουσιάζει τὴν αὐτὴν παράστασιν. Εἶναι ὁμῶς ἔργον μεταγενέστερον τοῦ ΙΣΤ', αἰῶνος πιθανῶς.

2). Χριστὸς *Παντοκράτωρ* (Τέμπλου) ἀμφιπρόσωπος (110 Χ0,72). Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι τῆς ἰδίας μὲ τὴν τῆς Παναγίας ἐποχῆς. Φέρει ἀργυρᾶν ἐπένδυσιν. Ὁ Χριστὸς διὰ τῆς δεξιᾶς εὐλογεῖ ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ Εὐαγγέλιον φέρον τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου». . . Ἡ ὀπισθία ὄψις ἀνάγεται πιθανῶς εἰς τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα.

Αἱ δύο αὗται εἰκόνες κατὰ τὴν παράδοσιν μετεφέρθησαν ἀπὸ τὴν Σούδαν τῆς Κρήτης.

Εἰς τὸν Νάρθηκα :

Οἰκόσημον τῶν Παλαιολόγων μαρμάρινον. Εἰς τὸ βάθος ὁ Σταυρός· εἰς τὰ τέσσαρα μέρη ἀνὰ ἓν Β. Τὰ τέσσαρα Β. σημαίνουν: Βασιλεύς, Βασιλέων, Βασιλεύων, Βασιλεύουσι. Τὸ οἰκόσημον τοῦτο προῆλθεν πιθανῶς ἀπὸ τὸ Ἀνάκτορον τὸ εὐρισκόμονον πλησίον τῶν Βλαχερνῶν ἢ ἀπὸ τὰ τείχη.

Ἄνωθεν τῆς Πύλης τοῦ τοίχου τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἀνάγλυφον εἰδωλολατρικὸν παριστᾶνον καθήμενον ὀπισθεν τοῦ καθίσματος μικρὰ παράστασις παιδίσκης φορούσης ποδῆρη χιτῶνα. Ἐπὶ τῆς κενῆς

ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου ὑπάρχουν γράμματα τοῦ Ε΄ ἢ ΣΤ΄ αἰῶνος. Ἐκ τούτου τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ κατωτέρω :

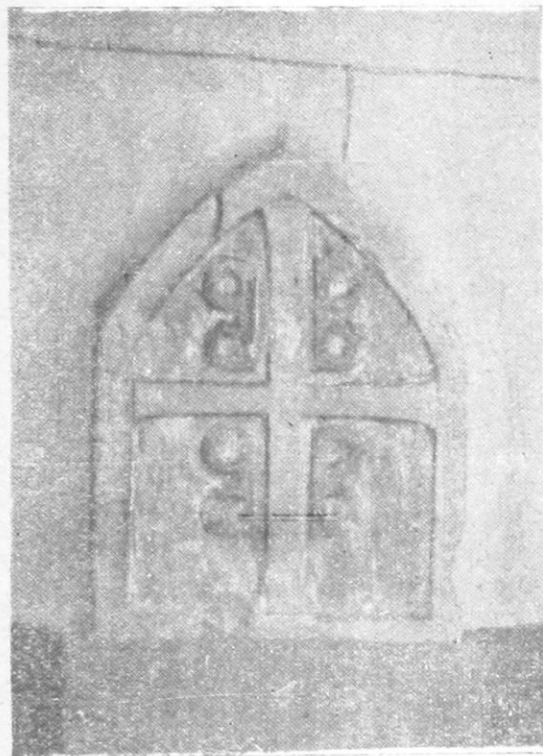
ΕΝΘΑΔΕ Κ
ΑΤΑΚΙΤΗ
CΑΒΒΑΤΙ
Ω ΖΩΓΡΑ
ΦΟΣ
ΟΜΑΚΑΡΙΟ

Οἱ Χριστιανοὶ οἱ ὅποιοι πιθανῶς καὶ ἔθαψαν ἐπὶ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ νεκροταφείου τὸν ζωγράφον δὲν ἐδίστασαν νὰ μεταχειρισθοῦν καὶ τὴν εἰδωλολατρικὴν πλάκα τοῦ προγόνου τοῦ Ἑλλήνος Βυζαντίου ἀναποδογυρίσαντες τὴν παράστασιν καὶ ἐξαλείψαντες τὸ ὄνομα ἐκείνου.

Ὁ Μ. Γεδεών (Ἡμερολ. Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων 1906) γράφει :

«Ἀναφέρεται ὅτι ὑπῆρχεν Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐπὶ μεμβράνης τὸ ὁποῖον ἐδόθη πρὸ χρόνων εἰς τὰ Πατριαρχεῖα».

Ἐπίσης ὑπῆρχε Κώδιξ τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὁποῖος ἄρχεται πρὸ τοῦ 1766 καὶ ἀναφέρονται διάφορα Πατριαρχικά γράμματα, τοῦ Σαμουήλ τῷ 1766, τοῦ Θεοδοσίου τῷ 1769, τοῦ Προκοπίου τῷ 1787, τοῦ Καλλινίκου τῷ 1802 κλπ.

Τὸ Οἰκόσημον τῶν Παλαιολόγων.

Ἐπὶ τῆς καὶ Ἐπιτάφιος κεντητὸς τοῦ 1672.

Ἐκτὸς τῶν δημοσιευομένων ἐγγράφων οὐδὲν ἄξιον λόγου εὑρομεν.

Πλήθος λογαριασμῶν τοῦ ἔτους 1851 καὶ χρεωστικῶν ἀποδείξεων εἰς διαφόρους.

Παραθέτομεν ἓνα ἐκ τῶν λογαριασμῶν διὰ τὴν μελέτην τοῦ τιμαριθμοῦ τῆς ζωῆς. Νοέμβριος τοῦ 1851.

Οἱ σηλητζῆδες	ἔπεραν Γρ.	14	τὴν	ἡμέραν
Οἱ πελεκᾶνοι	»	»	14	»
Οἱ πετρᾶδες	»	»	14	»
Οἱ σουβατζῆδες	»	»	14	»
Οἱ τέκτονες	»	»	12	»
Οἱ βαφεῖς (Νακὰς)	»	»	13	»
Ὁ ἐργάτμπασης Τοσοῦν	»	»	10	»
Οἱ ἀχθοφόροι	»	»	8	»
Οἱ ἐργάται α΄ τάξεως	»	»	7	»
Οἱ » γ΄ »	»	»	5	»
Οἱ πηλοφόροι	»	»	5	»
Ἐν μηνιαῖον γραμματέως	»	»	300	

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα σχολεῖα τῆς Πόλεως ἦτο καὶ τὸ σχολεῖον τοῦ Ἐγρίκαπου. Ἐκ τοῦ Ματθαίου Παρανίκα. (Σχεδιάσμα . . . ἐν ΚΠ. 1867 σελ. 32) μανθάνομεν. . . . «Καὶ δὴ εἰ μὴ ἀρχαιότερον

ἀλλὰ γοῦν προτροπῇ Σαμουὴλ τοῦ Α'. Πατριάρχου Κων/πόλεως τῷ 1764 συνεστήθησαν σχολαὶ ἐν Κων-
 τσακλίῳ, Βλαγκ., Ἀγ. Κωνσταντίνῳ τῆς Καραμα-
 νίας, Ὑψωμαθῆσις, Ἐδιρνεκαπου, Ἐγρίκαπου.....»

Κατὰ τὸ 780 (Μ. Γεδεών, Παιδεία καὶ Πτω-
 χεία παρ' ἡμῖν κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας. . . .
 ἐν ΚΠ. 1893 σελ. 26), ὁ διδάσκαλος τῆς σχολῆς
 Ἐγρίκαπου ἐλάμβανε μηνιαῖον μισθὸν 10 γροσίων
 μήτε 30 δηλαδὴ φράγκων· εἶχε δὲ ἡ συνοικία καὶ
 τινὰ διδασκαλισσάν εἶδος νηπιαγωγῶν ἴσως τις οἶδε
 διὰ τίνος εὐτελοῦς μισθοῦ ἀμοιβομένη».

Κατὰ 1868 διδάσκαλος τῆς σχολῆς εἶναι ὁ Γ.
 Λυκιαρδοποῖλος, ὅπως φαίνεται εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ.
 (4) ἔγγραφο. Ὁ ἀνορθογράφος αὐτὸς διδάσκαλος
 ἔζη εἰς εὐτυχῆ ἐποχὴν, διότι ὄχι μόνον δὲν εἶχε νὰ
 λαμβάνῃ — ὅπως τώρα — 3 ἢ 4 μηνιαίους μισθοὺς
 ἀπὸ «τοὺς τσορμπατζήδες» ἀλλὰ ἦτο καὶ χρεώστης.

Τὸ ἔτος 1885 ὑπάρχον ἐκπαιδευτήρια εἰς τὸ Ἐ-
 γρίκαπου, Ἀρρνεναγωγεῖον καὶ Παρθεναγωγεῖον. Ἡ
 ἔνορία εἶναι πολυανθρωποτάτη ὅπως ὀνομαζει αὐτὴν
 τὸ Πατρ. ἔγγραφο.

Δυστυχῶς σήμερον ἡ ἔνορία ἀριθμεῖ μόνον ἑκα-
 τὸν ἄτομα. Ἡ σχολὴ ἔπαυσε νὰ λειτουργῇ τὸ 1928
 ἔλλειψει προσόδων καὶ προπάντων μαθητῶν.

ΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ἐ Μ. Γεδεών εἰς τὸν ΚΑ'. Τόμ. τοῦ Ἑλλ. Φιλ.
 Συλλόγου σελ. 81.

«Περὶ φιλοπτώχων καὶ φιλανθρώπων διατάξεων
 παρ' ἡμῖν κατὰ τοὺς τέσσαρας τελευταίους αἰῶνας».

Αὐτὰ λέγει σχετικῶς :

«. . . . ἡ μεγάλη Ἐκκλησία ἐκίρτυεν ἐν τοῖς ἐκ-
 διδομένοις ἐπὶ τούτῳ ἔγγράφοις ὡς ἔργον Ἐκκλησι-
 αστικῆς κηδεμονίας τὸ προνοεῖν πάντων ἀπαξιαπλῶς
 τῶν κινδυνευόντων κατὰ ψυχὴν, τῶν κινδυνευόντων
 κατὰ σῶμα, τῶν χειμαζομένων ἐν ταῖς τῶν λυπη-
 ρῶν ἀπαγωγαῖς».

Πῶς δ' ἄλλως ἦν δυνατόν νὰ ἦ διατεθειμένος εἰς
 τὴν θεραπείαν καὶ περιποίησιν τῶν τὰς φρένας πα-
 σχόντων ὁ θαυματουργὸς τῆς *Παναγίας τῶν Κύ-
 ρου ναδς ὁ ἐν Ἐγρικαλίῳ*; Πιθανῶς ἀπὸ τῶν
 χρόνων τοῦ Πορθητοῦ ἀφωρίσθη τῇ θεραπείᾳ τῶν
 φρενοβλαβῶν.

Ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου τῆς ΙΖ'. ἑκατοντ., ὡς ἐμαρτύ-
 ρουν γράφοντες πρὸς τὸν Σουλτάνον Ἀχμέτ Γ'.
 Ὁθωμανοὶ καὶ Χριστιανοί, αὐτόθι περιορίζοντο
 τὰ ἀτυχῆ πλάσματα. Ἡ διατήρησις αὐτῶν ἐγένετο
 δαπάναις τοῦ ναοῦ τούτου, καὶ καθ' ὄν χρόνον ὁ
 ναὸς οἰκονομικῶς εἶχε κακῶς, ὁ δ' εὐπατρίδης καὶ
 φαναριωτικῆς οἰκογενείας *προεστῶς* αὐτοῦ Ἰωαν-
 νίκιος (ὁ ἐνταῦθα μνημονευσμένος Ἰωαννίκιος εἶναι
 ὁ μετέπειτα Πατριάρχης Κων/πόλεως χρηματίσας—

1761—1763—) ἔξειδίδου χρηματικὰς ὀγκώδεις ὁμολογίας εἰς ὄνομα τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν αὐτοῦ, τότε, τὸ Πατριαρχεῖον ἔλαβεν *κινδυνεύοντα νὰ πωληθῇ* ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἐθνικοῦ κέντρου, ἠσφάλισε τὰς ὑπαρχούσας προσόδους, ἀνέλαβε νὰ διοικῇ διὰ τιμῶν ἐπιτρόπων, εἰσήγαγεν αὐστηρότητα ἐν τῇ διοικήσει καὶ διαχειρίσει, ἐχορήγησε *τινὰ προνόμια τοῖς ἱερεῦσι*, κατώρθωσε νὰ χορηγηθῇ τῷ Προεσιῶτι αὐτοῦ παρὰ τῆς ὑψηλῆς Κυβερνήσεως τοῦ μεταρρυθμιστοῦ σουλτάνου Σελῆμ τοῦ Γ'. οὐ μόνον ἄδεια νὰ ἐκτελῇ ἀνεμποδίστως τὰ ἱερατικὰ καθήκοντα ἀλλὰ καὶ τὸ μέγα προνόμιον ἐν περιπτώσει ἀγωγῆς τινὸς ἐναντίον αὐτοῦ νὰ δικάζεται *μόνον ὑπὸ τοῦ μεγάλου Βεζύρου παρ' ᾧ ἐδικάζοντο οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς.*

* *

(Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία) ὑπὲρ τῆς νοσηλείας τῶν ἀσθενῶν μεριμνῶσα καὶ σαφῶς διατάττουσα προσήλου *τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1815* τὸν ἐν Ἑγρίκαπου ναὸν τῆς Θεοτόκου τῶν Κύρου εἰς τὰ Νοσοκομεῖα, ὡς προσήλου τῷ 1869 τὸν ἐν Γαλατῆ ναὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου — οὕτω ἐν τυχηραῖς πρότερα προσέδοις κινδυνευόμενα τὰ γραικικὰ Νοσοκομεῖα, — κατὰ τὴν φρασίαν τοῦ Πατριαρχικοῦ γράμματος, — εὖρον ἐμπεδουμένην τὴν διοίκησιν.

Προστίθημι *ὅτι κατ' Αὐγουστον τοῦ 1815* ὠρίσθησαν φιλόανθρωποι τινες, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν φι-

λανθρωπότεραι διατάξεις περὶ τοῦ ἐν Ἑγρίκαπίῳ τυγχανόντων περιποιήσεως φρενοβλαβῶν, — εἰ καὶ μέχρι τοῦ 1839 (Βυζάντιος, Κων/πολις τόμ. Α'. σελ. 364) νοσοκόμος αὐτῶν ἦτο συνήθως ὁ κανδηλάπτης τῆς ἐκκλησίας, ρωμῆλος πάντοτε καὶ ἀθλητικοῦ ἀναστήματος ἀνὴρ, τοῦ ὁποίου καὶ μόνη ἡ στεντορία φωνὴ καὶ μόνη τῆς μᾶστιγος, — τὴν ὁποίαν ἔφερε συνήθως ἐπὶ τῆς ζώνης, — ἡ κλαγγὴ ἢ ὁ κρότος μόνος τῶν κλειδῶν τὰς ὁποίας ἐκράτει ἤρκει πολ- λάκις νὰ καταστείλῃ καὶ αὐτῶν τῶν μανιωδεστέρων τὰς κραυγὰς καὶ παραφοράς. Διότι ἡ μᾶστιξ αὕτη συνήθως καθικνομένη καὶ συχνότερον ἐπισιομένη ἦτο *μετὰ τὴν χάριν τῆς Θεοτόκου* καὶ τὴν *διὰ τοῦ ἀγιάσματος ἀφθονον περιχρυσιν* συνοδευομένην μεν νησιεῖαν, τὸ δραστικώτερον θεραπευτικὸν μέσον.

* *

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἐπὶ τοῦ πρωταρχικοῦ τούτου Φρενοκομείου καὶ Νοσοκομείου παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ ἔργον τοῦ Μ. Γεδεῶν «Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ» ὑπὸ ἱερέως Εὐγενίου ἀπὸ τὴν σελίδα 277—303 ἔπου ἐν μεταφράσει ὑπάρχουν ὅλα τὰ σχετικὰ Φερμάνια καὶ Πατριαρχικὰ Σιγίλλια.

Ἐκεῖ φαίνεται ὅτι τὸ Φρενοκομεῖον καὶ Νοσοκομεῖον αὐτὸ ἦτο εἶδος μοναστηρίου τοῦ ὁποίου διευθυντῆς ἦτο ὁ ἐκάστοτε ἡγούμενος. Τὸ κτίριον

ἀπετελεῖτο ἀπὸ 6 αἰθούσας. Τὴν ἐπιστασίαν τῶν ἀσθενῶν εἶχεν ὁ κανδηλάπτης καὶ ἡ παραμάνα. Ἐπληρώοντο δὲ ἀπὸ τὸ παγκάριον. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπετρέπετο ἡ ζήτησις ἀμοιβῆς ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς. Οἱ ἀσθενεῖς ἐξερχόμενοι μόνον αὐτοπροαιρέτως προσέφερον χρήματα εἰς τοὺς ἐπιστάτας. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἀσθενῶν ἀπέθνησκον καὶ ἐγείροντο ζητήματα κληρονομίας μεταξὺ τῶν κληρονόμων καὶ τοῦ ἡγουμένου ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποθάνῃ ὁ κληρονομούμενος ἀσθενῆς καὶ διὰ τὴν πρόληψιν τῶν ἐρίδων τούτων καὶ τοῦ διασυρμοῦ τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἡγουμένου καὶ πολλάκις καὶ τῆς ἐγκλήσεως αὐτοῦ εἰς τὰ δικαστήρια, οἱ ἐκάστοτε Πατριάρχαι κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν ἀπὸ τοὺς Σουλτάνους τὸ προνόμιον ὅπως ὁ ἡγούμενος τοῦ Φρενοκομείου δικάζεται μόνον ἀπὸ τὸν Μέγαν Βεζύρη.

Εἰς τὸ Φρενοκομεῖον τοῦτο ἐνεκλείσθη σουλτανικῆ διαταγῇ καὶ ὁ περίφημος Λαμπαδάριος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Πέτρος ὁ Πελοποννήσιος (Γεωρ. Παπαδοπούλου «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς 1890 Ἀθῆναι») ἐκληφθεὶς ὡς φρενοβλαβῆς, διότι ἀνέβη ἐπὶ τοῦ μιναρῆ τοῦ Γενῆ Τζαμῆ καὶ ἔψαλε τὸ «σελάτ». Ἐκεῖ διήλθε τὰς τελεταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ἀπέθανε τὸ 1777 καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τῆς Κοινοτήτος Ἐγρκάπου τοῦ ἔξω τῶν τειχῶν.

ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ

Τὸ σιγίλλιον τοῦ Πατριάρχου Καλλινίκου τὸ ἀπολυθὲν κατὰ τὸ 1804 ὀρίζει ἕπως ἅπαντα τὰ πρὸς τοὺς νεκροὺς τοῦ Νεκροταφείου τούτου ὀφειλόμενα θρησκευτικὰ καθήκοντα ἐκτελοῦν μόνον οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἐγρκάπου «ἅτε δὴ ἐπιτετραμμένον ἐκ παλαιοῦ μόνοις τοῖς ἱερεῦσιν αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας». Τὸ σιγίλλιον τοῦτο, περὶ τῶν ὀρίων τῆς ἐνορίας Ἐγρκάπου ἔξωθι τῶν τειχῶν ἀπὸ τοῦ Νεκροταφείου καὶ τῆς Πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ ἕως τῆς Πύλης Ἐῖβαν καὶ μέχρι τοῦ Ἐγιοῦπ, ποιεῖται μνεῖαν τοῦ Βακουφικοῦ Σενετίου τοῦ Σουλτάνου Μπαγιαζήτ.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ

Ἀπὸ 5 δίσκους ἀργυροῦς εὑρισκομένους εἰς τὸ παγκάριον τῆς Ἐκκλησίας ἀποκομίζομεν τὰς ἑξῆς πληροφορίας :

1) Δίσκος ὠσειδῆς, εἰς τὸ μέσον ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος «ἀφιέρωμα ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τὸ ἀδελφάτο εἰς τὴν Παναγίαν τοῦ Ἐγρηκαίου 1839 Μαΐου 22».

2) Δίσκος ὠσειδῆς, εἰς τὸ μέσον ὁ Ἅγιος Βασίλειος, «αὐτὸς ὁ δίσκος ὑπάρχει τοῦ ἀδελφάτου τοῦ

ἁγίου Βασιλείου ἀπὸ Ἐγρουκαλί 1851 ἰανουαρίου 20».

3) Ὀκτάφυλλος δίσκος, εἰς τὸ μέσον ἡ Ὑπαπαντή, «ὁ δίσκος οὗτος ὑπάρχει τῆς φιλοκάλου ἀδελφότητος τῆς Ὑπαπαντῆς 1866 Φευρ. Ἐπὶ καιρὸν ἐπιτροπενόντων Ι. καὶ Ο. ἐν Ἐγρι Καπί».

Ἀπὸ Κανονισμὸν τῆς ἐν Ἐγρὶκαπου ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν «ἡ Τιμία Ζώνη» 1913 βλέπομεν ὅτι ἡ ἀδελφότης αὕτη εἶχεν συσταθῆ τὴν 1.1.1897.

ΑΓΙΑΣΜΑΤΑ

Κάτωθι τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκεται τὸ ἁγίασμα τῆς Τιμίας Ζώνης.

Ὀλίγον κατωτέρω ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὑπάρχει τὸ ἁγίασμα τοῦ Ἁγίου Νικήτα. Εἰς τὸ Ἐγιοῦπ κατὰ τὸ Τακεζῆ μαγαλεσῆ εἶναι τὸ ἁγίασμα τῆς Ἀναλήψεως μὲ τὴν Τουρκικὴν ὀνομασίαν Πουρουντζοῦκ Ἀγιασμοσῆ.

ΜΑΜΕΓΡΙΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἄριθ. 1

«διὰ τοῦ παρόντος ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐπιτροπικοῦ γράμματος δῆλον γίνεται, ὅτι ἐγὼ ἡ ἑλένη τοῦ θεοχάρη ἔχοντας εἰς τὸ ἐπάνω καὶ δεξιὸν μέρος ἐν στασίδιον τὸ ἐπούλησα εἰς τὴν κωκῶνα ἀναστασία δεσκάλησα τοῦ ποτὲ κωνσταντὶ διὰ γρόσια ἑκατὸν πενήκοντα ἦτοι 150, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτῆς τὰ γρόσια σῶα καὶ ἀνελιπῆ ἔμπροσθεν τῶν κάτωθεν ἀξιωπίστων μαρτύρων, ἀρκθ' Ἰουλίου 14 : ἐγκρίκαπι

«παπᾶ ἀντόνιος προεστὸς τοῦ εγρικαπλοῦ μαρτιρῶ

«Ἰωάννης καμζημάλεις παρὸν Μάρτης

«Πέτρος γραμμα τηκῶς παρὸν Μάρτης

«X»

«X. θεωδωρεῖς ἐπήτροπος παρὸν Μάρτης

ΣΦΡΑΓΙΣ

Ἄριθ. 2

† διὰ τοῦ παρόντος ἡμῶν ἀποδεικτικοῦ γράμματος δῆλον γίνεται, ὅτι τὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλ. τῆς ὑπεράγλας ἡμῶν θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης σοῦδας στασίδιον, τὸ ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ καφασὶ ἀρχομένου στασίδου ἀριστερῷ ἄνω μέρους τοῦ γυναικωνίτιδος κείμενον, ἀριθ(μ)μούμενον δεξιόθεν δέκκτον τρίτον, ἀ·

ριστερόθεν τρίτον ἔχον γεινιάζον δεξιῶς τῆς ἀνά-
 στος τοῦ Θεοδοσάκη, ἀριστερῶς ἔτι ὑπάρχει
 ἴδιον κτήμα τῆς κοκῶνας μαριγῆτζας τῆς συμβίου
 τοῦ τζελ: φωτίου γουνάρεως· ἔθεν δεδώκαμεν τὸ πα-
 ρόν ἡμῶν ἐκκλησιαστικόν καὶ ἐσφράγιστον γράμμα
 αὐτῆ, ἐπὶ τῷ εἶνε αὐτὸ ὑπ' ἐξουσίαν αὐτῆς καὶ
 ἵστασθαι ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις ἀκωλύ-
 τως. μηδενὸς πώποτε τολμῶντος ἀντιποιηθῆναι καὶ
 ἀποκτήσασθαι παρ' αὐτῆς ὡς κτήμα αὐτῆς ἀναφαί-
 ρετον καὶ διαβαίνον εἰς τοὺς κατὰ βάρθους αὐτῆς
 κληρονόμους, ἐκτὸς τῶν ἀρσενικῶν· διὸ καὶ ὑποφαι-
 νόμεθα :

1839 : νοεμβρίου 25 :

ὁ Μέγας Οἰκονόμος Π. Ἰω. βεβαιῶ
 δημήτρης ἀθανασιάδης καψιμάλης
 μηχαλάκης ἀθανασίου τηξμαμης γραμματικος
 νικολακίς τουτουζης παναγηουτου πρητροπος

Ἄριθ. 3

† Ἄνθιμος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων-
 σταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκου-
 μενικὸς Πατριάρχης

† Τίμιοι καὶ χρήσιμοι συννεοριταὶ Εὐλόγημένοι
 Χριστιανοί, τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας καὶ ἐνορίας τῆς
 ὑπεραγίας Θεοτόκου κατὰ τὸ Ἐγρίκαπι, τέχνα ἐν
 Κυρῶ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν Μετριότητος. χάρις εἴη
 ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ. Εἶναι βεβαίως γνωστὸν

καὶ πρὸς ὑμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς Ἐνορίας ταύτης
 ἔτι κατὰ ἀρχαίαν συνήθειαν πανταχοῦ ἐπικρατοῦ-
 σαν, εἰς κάθε ἀνακαίνισιν νέας Ἐκκλησίας, τὰ στα-
 σίδια μένοντα εἰς ὄφελος αὐτῆς ἐξαγοράζονται ὑπὸ
 τῶν ἰδιοκτητῶν, οἵτινες προτιμῶνται ἀπὸ ἄλλους ἀ-
 γοραστάς, καὶ καταβάλλοντες τὴν ἀνάλογον τιμὴν
 γίνονται πάλιν κύριοι τῶν ἰδίων των στασιδίων. Ἐ-
 πεὶδὴ λοιπὸν κατὰ θεῖαν Εὐδοκίαν καὶ ἐν μέρει Βα-
 σικὴν ἐπένευσιν, ἀνεκαινίσθη ἤδη καὶ ἀνωκοδομήθη
 ἡ ἱερὰ αὕτη Ἐκκλησία ἐπὶ κοινῇ χαρᾷ καὶ πνευμα-
 τικῇ ἀγαλλιάσει ὑμῶν τῶν Εὐσεβῶν ἐνοριτῶν αὐτῆς,
 καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν τάξιν καὶ συνήθειαν εἶναι ἐ-
 πόμενον νὰ πωληθῶσι τὰ γυναικεῖα στασίδια πρὸς
 ἀνακουφισμὸν καὶ ἐλάφρωσιν τινὰ τῶν ὑπερόγκων
 χρεῶν τὰ ὅποια ἐπεφορτίσθη ἕνεκα τῆς ἀνωκοδομῆς
 αὐτῆς, διὰ τοῦτο γράφοντες διὰ τῆς παρούσης Πα-
 τριαρχικῆς ἡμῶν ἀποδείξεως ππραγγέλλομεν πάντας
 ὑμᾶς, ἵνα ὅσοι ἔχετε στασίδια ἐντὸς τοῦ νεοδημιου-
 ἱεροῦ τούτου Νεοῦ, γνωρίζοντες ὅτι κατὰ τὴν ἀπα-
 ράβατον κοινὴν συνήθειαν δὲν δύνασθε νὰ ἐπαναλάβ-
 ητε καὶ οἰκειοποιηθῆτε αὐτὰ, χωρὶς νὰ πληρώσητε
 τὴν ἀνάλογον τιμὴν των πρὸς τὴν ἱερὰν Ἐκκλη-
 σίαν, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἐξουσίαν θέλει εὐρίσκονται,
 ἐν ὅσῳ μένουσιν ἀπλήρωτα, διὰ τοῦτο νὰ ἀπέλθῃτε εἰς
 τοὺς τιμιωτάτους Ἐπιτρόπους καὶ πληρώσαντες τὴν
 τιμὴν αὐτῶν μὲ τρόπον εὐφρῆμον καὶ εἰρηνικόν, ἐξα-
 γοράσητε αὐτὰ καὶ ἐπαναλάβητε πάλιν εἰς τὴν ἐ-
 ξουσίαν σας ὁ καθείς τὸ στασιδίον του, φερόμενοι μὲ

φιλοτιμίαν και προθυμούμενοι ἕκαστος ὑπὲρ τῆς ἐλαφρώσεως τοῦ ὑπερόγκου χρέους, εἰς τὸ ὅποιον ὑπέπεσεν ἡ ἱερά Ἐκκλησία, χωρὶς νὰ φανῆτε μικρολογούντες και ζημιουόντες αὐτήν, ἢ ἄλλως ἀντιτείνοντες και προφασισζόμενοι, καθότι τὰ τοιαῦτα ὄχι μόνον εἶναι ἐφάμαρτα, και ἀνοίκεια, ἀλλὰ και ἀπαράδεκτα εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις και τὸ ἀπειρον ἔλεος εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν μηνί Δεκεμβρίῳ Ἰνδικτιῶνος 1ης

Ἄριθ. 4

Διὰ τοῦ παρόντος μου [ἐγγράφου] ὁμολογῶ ὅ κατόθεν υπογεγραμμένος. ὅτι ἔλαβον ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ἱεράς ἐκκλησίας τῆς θεοτόκου ἐγγρ. καπίου. δάνεια γρόσια ὀθωμανικά τριακόσια Ἄρ. 300 και ὑπόσχομαι ἐκ τοῦ μισθοῦ μου νὰ κρατῶν τὸν καθέκαστον μῆναν γρόσια ἑκατὸν Ἄρ. 100 μέ-χρι τῆς ἀποπληρωμῆς των. . . . και ὑποσημειοῦμε τῇ 1 Δεκεμβρίου 1868. Ὁ διδάσκαλος τῆς Σχολῆς

Ἐν Ἐγρικαπίῳ. (ὕπ.) Γ. Λυκιαρδόπουλος
ὑπόσχομαι τὰ ἄνωθεν.

Ἄριθ. 5

Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον

Μεγάλη Πρωτοσυκελλία

Αὔξ. Ἄριθμ. 1674 Ἄρθμ. Πρωτκλ. 4655

Παρέχεται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἄδεια τοῖς τιμω-

τάτοις Ἐπιτρόποις τῆς ἐν Ἐγρικαπίῳ ἱεράς Ἐκκλησίας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης Σούδας, κυρίοις Χ. Σαραφοπούλω, Α. Θ. Μόσχῳ, Γεωργίῳ Γκιώχα και Κ. Βασιλειάδη, ὅπως ἐπὶ τῇ προσεγγιζούσῃ μνήμῃ και Πανηγύρει τῆς ἱεράς αὐτῶν Ἐκκλησίας διανείμωσι, τοῖς ἀνὰ τὴν Βασιλευσσαν φιλεόρτοις εὐσεβέσιν Ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς, ἀποτυπώματα εἰκόνων δεόντως ἐσφραγισμένα τῇ σφραγίδι τῆς Μεγάλῃς Πρωτοσυκελλίας, και συλλέξωσι προαιρετικῶς ἐράνους ὑπὲρ τῶν πολλῶν ἀναγκῶν και ὑποχρεώσεων τῆς ἱεράς αὐτῶν Ἐκκλησίας.

Ἡ παροῦσα ἄδεια ἐπιστραφῆσεται τὴν 16ην Αὐγούστου 1898.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 11 Αὐγούστου 1898.

(ὕπ.) † ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος

Ἄριθ. 6

Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον

Μεγάλη Πρωτοσυκελλία

Αὔξ. Ἄριθμ. 541

Τιμωτάτοι Ἐπίτροποι Ἐγρικαπίου

Μετὰ πολλῆς τῆς λύπης παρετηρήθη ὅτι ἡ οὕτω πολυάνθρωπος ἐνορία Ἰμῶν δὲν κατώρθωσε μέχρι τοῦδε νὰ ἐκποιήσῃ τὰ ἀναλογήσαντα αὐτῇ γραμμᾶτια τοῦ στρατιωτικοῦ ἐράνου, συμποσούμενα εἰς γρόσια 2500. Ὑμεῖς πολὺ καλῶς γνωρίζετε πόσας ἔχο-

μεν υποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ὅτι τὰ Πατριαρχεῖα χρεώσαντα ἀπαξ δι' ἐπισήμου αὐτῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν δηλώσεως τὴν αὐτῶν ἐνορίαν, δὲν δύνανται νῦν νὰ ἀναλάβωμεν ὀπίσω τὰ μὴ ἐκποιηθέντα καθ' ἕσπον ἄλλως τε οὐδέποτε δύνανται, ὡς εἰκός, νὰ γίνωνται δεκτὰ καὶ ἐπιστρεφόμενα, διὰ τοῦτο ἐντόνως Ἑμᾶς προτρέπομεθα ἕπως διὰ παντὸς τρόπου καὶ ἐν συνεννοήσει πρὸς τὸν ἱερατικῶς προϊστάμενον καὶ τὸν Μιχτάρην, οἷς τὰ δέοντα συνεστήσαμεν, φροντίσῃτε περὶ τῆς ταχείας αὐτῶν ἐκποιήσεως καὶ τῆς τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν ἀποστολῆς ἐνταῦθα πρὸς πρόληψιν δυσαρρέστων.

Ἐπὶ δὲ τούτοις εἴητε ἐν Κυρίῳ ὑγιαίνοντες.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 11 Μαρτίου 1898.

(ὕπ.) † ὁ **Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος**

PIRELLA GÖTTSCHE LOWE
SISMANOGLIO